

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

26 mai 2021

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție în componență:

Președinte - Toma Nadejda

Judecători - Cobzac Elena și Timofti Vladimir

examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar, declarat de către avocatul Vârlan Octavian în numele inculpatului Trohin Ion prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 16 februarie 2021, în cauza penală privindu-l pe

Trohin Ion Xxxxx, născut la xxxxx originar și domiciliat în Xxxxx.

Termenul de examinare a cauzei:

1. Prima instanță: 11.10.2017-04.06.2020;

2. Instanța de apel: 10.07.2020-16.02.2021;

3. Instanța de recurs: 22.04.2021-26.05.2021.

Asupra admisibilității recursului în cauză, în baza actelor din dosar, Colegiul penal,

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Hîncești, sediul Ialoveni din 04 iunie 2020, Trohin Ion, a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 190 alin.(4) Codul penal la 7 (șapte) ani 6 (șase) luni închisoare cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis, cu privarea de dreptul de a ocupa și exercita activități legate de administrarea și gestionarea banilor și bunurilor materiale pe un termen de 5 (cinci) ani.

A acțiunea civilă înaintată de avocatul Larisa David, în interesele părții vătămate Ghimp Serghei, împotriva lui Trohin Ion privind încasarea prejudiciului cauzat prin infracțiune a fost admisă integral.

S-a dispus încasarea de la Trohin Ion, în beneficiul lui Ghimp Serghei, cu titlu de prejudiciu cauzat prin infracțiune suma de 7 742,4 Euro (șapte mii șapte sute patruzeci și doi euro, 04 cenți) sau echivalentul în lei MDL conform cursului BNM la data executării hotărârii.

A fost soluționată soarta corpurilor delictive.

1.2. Pentru a pronunța sentința, instanța de fond a constatat că, Trohin Ion a săvârșit escrocheria, adică dobândirea ilicită a bunurilor altei persoane prin inducerea în eroare a unei persoane prin prezentarea ca adevărată a unei fapte mincinoase, în privința naturii și calităților substanțiale ale obiectului, determinată de comportamentul viclean, care a produs daune considerabile, săvârșită cu cauzarea de daune în proporții mari, în următoarele circumstanțe:

Astfel Trohin Ion, în perioada de timp cuprinsă între 04.08.2016-18.11.2016, urmărind scopul dobândirii ilicite a bunurilor altei persoane în interes material folosindu-se de relațiile de prietenie și încrederea cet. Ghimp Serghei, sub pretextul și prin inducerea în eroare a ultimului prin prezentarea ca adevărată a unei fapte mincinoase că îi va vinde bunul imobil cu nr. cadastral 5527304253, situat în sat. Ruseștii Noi, r-nul Ialoveni, ce nu-i aparținea cu drept de proprietate, și care „de iure” aparținea cet. Trohin Efrosinia, a însușit de la Ghimp Serghei bani în sumă de 7000 (șapte mii) Euro, care conform cursului BNM constituia 22,16 lei pentru un euro, și până în prezent Trohin Ion nu și-a onorat obligațiunile asumate și nici nu a restituit suma primită de la cet. Ghimp Serghei.

Ulterior, Trohin Ion, fiind contactat de Ghimp Serghei de nenumărate ori la telefon nu răspundea, eschivându-se, în rezultatul cărui fapt ultimului i-a fost cauzat un prejudiciu material în proporții mari în sumă de 158584,64 lei.

2. Sentința menționată a fost atacată cu *apel* de către avocatul Rudenco Mihai în interesele inculpatului Trohin Ion prin care a solicitat casarea sentinței și pronunțarea unei noi decizii de achitare a inculpatului, pe motiv că fapta inculpatului nu întrunește elementele infracțiunii.

2.1 Apărarea a considerat că, de către partea acuzării atât în cadrul urmăririi penale cât și în cadrul cercetării judecătorești nu a fost demonstrat faptul comiterii escrocheriei de către inculpatul Trohin Ion, toată acuzarea s-a bazat doar pe niște presupuneri.

3. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 16 februarie 2021 a fost respins apelul avocatului Rudenco Mihai în interesele inculpatului Trohin Ion și menținută sentința.

3.1. În motivarea soluției adoptate instanța de apel a constatat că, instanța de judecată corect a stabilit circumstanțele de fapt și de drept și just a ajuns la concluzia că inculpatul Trohin Ion a săvârșit escrocheria imputată lui, prevăzută de art. 190 alin. (4) Cod Penal.

Aceste împrejurări au fost constatate din totalitatea de probe acumulate la cauza penală, care au fost corect apreciate, respectându-se prevederile art. 101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității ei, iar toate probele în ansamblu - din punct de vedere al coroborării lor și anume prin: - declarațiile părții vătămate Ghimp Serghei (f.d. 144-148 vol. I); - declarațiile martorului Ghimp Nicolae (f.d. 159-161 Vol. I); - declarațiile martorului Jumir Valentina (f.d.172-174, vol.I); - declarațiile martorului Jumir Iurii (f.d.175-176,vol.I); - declarațiile martorului Jumir Mihail (f.d.184-185, vol.I); - declarațiile martorului Trohin Efrosinia (f.d.182-183, vol.I); - procesul-verbal de ridicare din 04.05.2017 (f.d.13-29, vol.I); - procesul-verbal de sesizare despre săvârșirea sau pregătirea pentru săvârșirea infracțiunii din 04.05.2017, prin care cet. Ghimp Serghei roagă organele de poliție să ia măsuri conform legii cu Trohin Ion, care în perioada 04.08.2016-16.11.2016, profitând de încrederea sa și prin înșelăciune a însușit de la el suma de 7 000 Euro, cauzându-i o daună materială în proporții deosebit de mari (f.d. 5, vol.I); - procesul-verbal de examinare și recunoaștere în calitate de corp delict

(f.d.30-31, vol.I); -extrasul din Registrul bunurilor imobile eliberat de ÎS „Cadastru”, potrivit căruia pe numele cet. Trohin Efrosinia este înregistrat imobilul din sat. Ruseștii Noi, r-nul Ialoveni (f.d.42b-42e, vol.I).

Instanța de apel a conchis că întregul sistem de probe demonstrează, cu certitudine, vinovăția inculpatului Trohin Ion în comiterea infracțiunii imputate lui și combat argumentele apelului declarat, precum că Trohin Ion n-a comis infracțiunea impută lui, învinuirea înaintată inculpatului și starea de fapt constatată de instanța de fond nu și-a găsit confirmarea în cadrul cercetării judecătorești, iar probele administrate de către instanța de judecată au fost apreciate în mod greșit.

Instanța de apel a conchis că declarațiile martorilor Ghimp Nicolae, Jumir Valentina, Jumir Iurii, Jumir Mihail, corespund adevărului deoarece sunt consecutive și coroborează cu declarațiile părții vătămate Ghimp Serghei și celelalte probe care au fost analizate, sunt pertinente, concludente, utile și veridice și coroborează între ele, și care în ansamblu dovedesc pe deplin vina inculpatului Trohin Ion, în comiterea escrocheriei imputate și care combat argumentele apelului declarat de către apărătorului Rudenco Mihai în interesele lui, precum că învinuirea înaintată inculpatului și starea de fapt constatată de instanța de fond nu și-a găsit confirmarea în cadrul cercetării judecătorești, iar probele administrate de către instanța de judecată au fost apreciate în mod greșit.

Prin urmare, instanța de apel a constatat că, acțiunile inculpatului Trohin Ion corect au fost calificate în baza art.190 alin.(4) Cod penal or, ținând cont că la 17.08.2018 au intrat în vigoare modificările la dispoziția art.190 Cod penal aprobate prin Legea nr. 179 din 26.07.2018.

În așa fel, instanța de apel a considerat că, prin modificările legislative ale art. 190 Cod penal, citate supra, legislatorul n-a dezincriminat escrocheria, n-a schimbat conceptul escrocheriei sau conținutul ei, ci, ținând cont de recomandările CEDO și ale altor documente naționale, regionale și internaționale, cât și de Hotărârile Curții Constituționale a R. Moldova privitor la previzibilitatea normei penale, a înlocuit sintagmele prea generale, cum erau înșelăciunea sau abuzul de încredere, cu fapte prejudiciabile, metode și mijloace de comitere a escrocheriei mai concrete, mai clare.

Instanța de apel a conchis că, Trohin Ion a recurs la utilizarea unor metode dolosive, apte a induce și a menține în eroare persoana vătămată la încheierea și executarea acordului.

Mai mult ca atât, instanța de a reținut că, Trohin Ion a acționat cu intenție directă, or intenția acestuia rezultă din faptul că el sub pretextul înstrăinării bunului imobil situat în sat. Ruseștii Noi, r-nul Ialoveni, ce nu-i aparținea cu drept de proprietate, și care „de iure” aparținea cet. Trohin Efrosinia, a însușit de la Ghimp Serghei bani în sumă de 23000 (douăzeci și trei mii) Euro, după care, bunul imobil a fost separat în 2 bunuri imobile distincte, înregistrate cu 2 numere cadastrale separate nr. 5527304253 și nr. 5527304275. Astfel Trohin Ion, realizând intenția sa infracțională, i-a vândut lui Ghimp Ion bunul imobil cu nr. cadastral 5527304253 conștientizând că de fapt urma să înstrăineze și bunul imobil cu nr. 5527304275, însușind în așa mod diferența de preț de 7000 (șapte mii) euro.

Instanța de apel a constatat că, la caz nu este prezentă nici o discordanță între cele reținute de instanța de fond și conținutul real al probelor, prin ignorarea unor aspecte evidente ce au avut drept consecință pronunțarea altei soluții decât cea pe care materialul probator o susține. Instanța de apel consideră că argumentele apelantului în interesele inculpatului precum că concluzia expusă de instanța de fond în sentința adoptată este eronată și contradictorie, contrară probatoriului administrat sunt neîntemeiate, or instanța ierarhic inferioară corect a ținând cont de probele administrate la materialele cauzei și prezentate de părți și just a ajuns la concluzia privind vinovăția inculpatului Trohin Ion, motiv din care apelul apărătorului Rudenco Mihai în interesele inculpatului Trohin Ion a fost respins ca nefondat.

Instanța de apel a constatat că, instanța de fond a constatat cu certitudine că faptele de care a fost învinuit Trohin Ion și anume dânsul a săvârșit escrocheria, adică a dobândit ilicit bunurile altei persoane prin inducerea în eroare, prin prezentarea ca adevărată a unei fapte mincinoase, în privința naturii și calităților substanțiale ale obiectului, determinată de comportamentul viclean, care a produs daune considerabile, săvârșită cu cauzarea de daune în proporții mari și inculpatul este vinovat de săvârșirea acesteia.

La fel prima instanță în sentința adoptată detaliat și-a argumentat concluzia referitor la faptul că acțiunile inculpatului întrunește elementele infracțiunii în baza cărora a fost condamnat, concluzii care sunt juste și a căror reluare nu se mai impune.

Ținând cont de cele menționate mai sus Colegiul a atestat, că acțiunile inculpatului întrunesc elementele infracțiunii în baza cărora aceasta au fost condamnat or, argumentele invocate de apelant privind nevinovăția inculpatului nu are suport probatoriu și contravine probelor administrate, iar nerecunoașterea vinovăției de către inculpatul Trohin Ion nu echivalează cu achitarea ei de vreme ce există probe pertinente și concludente care, în ansamblu, din punct de vedere al coroborării lor, dovedesc cu certitudine vinovăția inculpatul Trohin Ion în săvârșirea infracțiunii imputate.

Reieșind din cele expuse mai sus instanța de apel a conchis că, instanța de fond judecată a pronunțat o sentință întemeiată. Astfel, în scopul demonstrării vinovăției inculpatului au fost acumulate și cercetate suficiente probe, cercetate în modul prevăzut de lege, ce confirmă cu certitudine vinovăția inculpatului, conform calificării stabilite de către acuzatorul de stat, de aceea sentința a fost menținută, cu respingerea, apelului apărătorului Rudenco Mihai în interesele inculpatului Trohin Ion, declarat împotriva sentinței Judecătoriei Hîncești, sediul Ialoveni din 04.06.2020, ca fiind nefondat.

La stabilirea pedepsei inculpatului Trohin Ion, instanța de apel a ținut cont de caracterul și gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite, că infracțiunea comisă de inculpată face parte din categoria infracțiunilor grave, de persoana celui vinovat, de rolul lui la săvârșirea infracțiunii, de circumstanțele cauzei care atenuază ori agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului

Circumstanțe care atenuează răspunderea inculpatului Trohin Ion conform art. 76 Codul Penal nu au fost stabilite. Circumstanțe ce agravează vina inculpatului conform art. 77 Codul Penal n-au fost stabilite, inculpatul este fără antecedente penale.

Astfel, la stabilirea felului și măsurii de pedeapsă, instanța de apel a ținut cont că inculpatul Trohin Ion a săvârșit o infracțiune gravă și astfel, ținând cont de circumstanțele reale și personale, reeducarea și corectarea inculpatului Trohin Ion poate avea loc doar cu privarea reală a ei de libertate, prin aplicarea pedepsei închisorii sub formă de 7 (șapte) ani 6 (șase) luni închisoare, cu executare în penitenciar de tip semiînchis, cu privarea de dreptul de a ocupa funcții sau de a exercita activități legate de gestionarea și păstrarea bunurilor materiale și a mijloacelor financiare, pe un termen de 5 (cinci) ani.

4. Decizia instanței de apel este atacată cu *recurs ordinar* de către avocatul Vârlan Octavian în numele inculpatului Trohin Ion care invocând prevederile art.427 alin.1) pct. 6) și 8) Cod de procedură penală a solicitat admiterea recursului, casarea deciziei, cu dispunerea rejudecării cauzei în instanța de apel, în alt complet de judecată.

4.1. În motivarea recursului apărarea invocă:

- decizia instanței de apel nu conține argumentarea vinovăției inculpatului prin prisma probatoriului anexat la dosar și cercetat în ședința de judecată, așa cum prevede art. 101 Cod de procedură penală, iar o asemenea modalitate de motivare a deciziei afectează în mod direct dreptul la un proces echitabil al inculpatului în contextul în care vinovăția acestuia a fost constatată în lipsa unei verificări și aprecieri corespunzătoare a probelor;

- instanța de apel, constatând vinovăția inculpatului Trohin Ion în baza art. 190 alin. (4) Cod penal, în conținutul deciziei s-a limitat doar la enumerarea probelor examinate în cadrul instanței de apel cu descrierea conținutului acestora, însă fără aprecierea lor conform prevederilor art. 101 Cod de procedură penală;

- Trohin Ion a explicat că partea vătămată Ghimp Serghei cunoștea că bunul imobil, casa de locuit, la momentul când a avut loc înțelegerea de vânzare aparținea cu drept de proprietate mamei lui Trohin Efrosinia, fapt confirmat și de partea vătămată deoarece Trohin Efrosinia chiar nana lui Ghimp Serghei.

- Trohin Ion de la bun început a declarat că el va vinde casa datorită faptului că este unicul moștenitor fapt acceptat de pretinsa parte vătămată;

- de facto, între Trohin Ion și Ghimp Serghei au existat relații civile, existând drepturi și obligații reciproce, prin care Trohin Ion a primit de la Ghimp Serghei suma bănească de 22 000 euro pentru vânzarea casei de locuit;

- Trohin Ion de la bun început a recunoscut că a primit suma indicată de parte vătămată, mai mult decât suma dată fiind transmisă în rate pe parcursul mai multor ani Trohin Ion semna de fiecare dată primirea sumelor bănești deci a fost stabilit cert suma achitată și dacă Ghimp Serghei are pretenții avea toată posibilitatea să se adreseze civil pentru a repara dauna pricinuită;

- la fel nu poate fi constatat faptul ca Trohin Ion dobândit ilicit bunurile altei persoane prin inducerea în eroare a unei persoane prin prezentarea ca adevărată a unei fapte mincinoase, în privința laturii și calităților substanțiale ale obiectului, determinată de comportamentul viclean, deoarece partea vătămată cunoștea cert că bunul imobil aparține cu drept de proprietate mamei lui Trohin Ion;

- relațiile dintre partea vătămată și inculpat sunt de natură juridico-civile, or, în faptele inculpatului Trohin Ion lipsește latura subiectivă, care este un element al componenței infracțiunii, prejudiciul fiind examinat potrivit prevederilor Codului Civil;

- nu au fost prezentate probe suficiente, precum că inculpatul prin acțiunile sale a comis infracțiunea imputată acestuia;

- faptele inculpatului nu întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii incriminate, nefiind probată existența laturii subiective în acțiunile acestuia.

5. La recursul ordinar declarat de către avocatul Vârlan Octavian în numele inculpatului Trohin Ion, în conformitate cu prevederile art. 431 alin. (1) pct. 1/1 Cod procedură penală, procurorul a depus referință, care a pledat pentru inadmisibilitatea recursului, ca fiind vădit neîntemeiat, invocând că, instanța de apel just a constatat circumstanțele de fapt și de drept privind învinuirea înaintată inculpatului și încadrarea juridică corectă a acțiunilor infracționale în baza art. 190 alin. (4) Cod penal, în strictă conformitate cu prevederile normelor de procedură penală și prescripțiilor de drept material, prin prisma cumulului de probe anexate la dosar.

6. *Judecând recursul ordinar în raport cu motivele invocate și materialele cauzei, Colegiul penal lărgit consideră că acesta urmează a fi respins din următoarele considerente.*

Potrivit dispoziției art.435 alin.(1) pct.1) Cod de procedură penală, judecând recursul instanța este în drept să respingă recursul ca inadmisibil, cu menținerea hotărârii atacate.

Conform prevederilor art. 424 alin.(2) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor stipulate expres de art. 427 Cod de procedură penală, care în mod obligatoriu trebuie să fie invocate de recurent, or, art.427 alin.(1) Cod de procedură penală, prevede că hotărârile instanței de apel pot fi atacate cu recurs ordinar pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel la judecarea cauzei în baza temeiurilor stipulate expres în acest articol.

Potrivit textului recursurilor se invocă, ca temei de casare a deciziei instanței de apel **prevederile art. 427 alin.1) pct.6), și 8) Cod procedură penală**, potrivit cărora *hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel când instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția ori motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii sau acesta este expus neclar, sau instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței; când nu au fost întrunite elementele infracțiunii.*

6.1 Referitor la temeiurile de recurs invocat de recurent, prin prisma pct. 6) alin.(1) art. 427 Cod de procedură penală, la acest capitol, făcând o analiză a criticilor

expuse în recursul declarat de către apărare, Colegiul penal constată că, instanța de apel s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apelul declarat și decizia instanței cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică corectă, dispozitivul deciziei fiind concordant motivării soluției și clar expus, concluzionând asupra vinovăției inculpatului în săvârșirea faptelor imputate, concluzii descrise detaliat în pct. 3.1 al prezentei decizii. În situația respectivă, decizia instanței de apel recurată fiind în corespundere cu prevederile art.417 alin.(1) Cod de procedură penală.

Colegiul constată că temeiul la care se referă autorul recursului nu persistă în cauză, deoarece din decizia instanței de apel rezultă că probele administrate au fost analizate obiectiv, potrivit art.101 Cod de procedură penală, conform propriei convingeri, formate în urma examinării lor în ansamblu, sub toate aspectele și în mod obiectiv, călăuzindu-se de lege. Nici o probă prezentată de părți nu are o valoare dinainte stabilită pentru instanța de judecată.

Neîntemeiat este argumentul apărării precum că, în cauză s-a comis o eroare de fapt, deoarece prin *eroare de fapt* se înțelege o greșită examinare a probelor administrate în cauză, în sensul că la dosar există o anumită probă, când în realitate aceasta nu există sau atunci când se consideră că un anumit act, un anumit raport de expertiză ar demonstra existența unei împrejurări, când în realitate din acest mijloc de probă reiese contrariul. Eroarea gravă de fapt presupune deci, reținerea unei împrejurări esențiale fără ca probele administrate să o susțină sau o nereținere a unei astfel de împrejurări esențiale, deși probele administrate o confirmau, ambele ipoteze fiind rezultatul denaturării grave a probelor.

În acest context, Colegiul penal constată că nu există contradicție între cele reținute prin hotărârea recurată și conținutul probelor administrate, starea de fapt reținută nefiind consecința unei denaturări evidente a probelor, ci rezultatul unei analize coroborate a acestora, astfel că decizia nu cuprinde vreun viciu sub aspect de fapt sau de drept material sau procesual.

Având în vedere cele expuse, instanța de recurs conchide că decizia instanței de apel este legală și, în scopul evitării repetării inutile a alegațiilor instanței, își însușește argumentele enumerate în decizia instanței de apel, fapt ce este în deplină concordanță cu jurisprudența și practica Curții Europene pentru Drepturile Omului, care în cauza *Albert vs România* din 16.02.2010, în pct.37 al hotărârii a statuat că, dacă art.6 § 1 din Convenție obligă instanțele să își motiveze deciziile, acesta nu poate fi înțeles ca impunând un răspuns detaliat pentru fiecare argument (*Van de Hurk împotriva Țărilor de Jos, 19 aprilie 1994, pct. 61, seria A nr. 288*). Cu toate acestea, noțiunea de proces echitabil necesită ca o instanță internă care nu și-a motivat decizia, fie prin însușirea motivelor furnizate de o instanță inferioară fie prin alt mod, să fi examinat totuși în mod real chestiunile esențiale supuse atenției sale și să nu se fi mulțumit să confirme pur și simplu concluziile unei instanțe inferioare (*Helle împotriva Finlandei, 19 decembrie 1997, pct. 60, Culegere de decizii și hotărâri 1997-VIII*).

6.2. De asemenea, recurentul critică hotărârea adoptată din motiv că, decizia instanței de apel nu conține argumentarea vinovăției inculpatului prin prisma probatoriului anexat la dosar și cercetat în ședința de judecată, așa cum prevede art. 101 Cod de procedură penală.

În primul rând, relevant este de menționat, că la această etapă a procedurilor, instanța de recurs nu analizează conținutul mijloacelor de probă, nu dă o nouă apreciere materialului probator și nu stabilește o altă situație de fapt, decât cea constatată de instanțele ierarhic inferioare, întrucât aceasta este atributul exclusiv al instanțelor de fond.

Colegiul penal atestă că instanța de apel, în conformitate cu prevederile art.101 Cod de procedură penală, ținând seama de stipulările art.27 Cod de procedură penală a examinat complet și obiectiv probele administrate la dosar, verificându-le sub aspectul pertinentei și concludenței, atât pe cele obținute în procesul urmăririi penale cât și în cadrul ședințelor de judecată, cât ale apărării atât și ale acuzării, fapt ce face, ca concluzia despre vinovăția inculpatului Trohin Ion privind săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 190 alin.(4) Cod penal să fie întemeiată și legală.

Astfel, la concluzia enunțată instanța de apel a ajuns, în rezultatul verificării probelor, descrise în pct.3.1 al prezentei decizii, care au fost apreciate conform art.101 Cod procedură penală, iar careva temei de a considera că concluzia instanței de apel este eronată la caz lipsește.

6.3 Cu referire la temeiul de casare a deciziei instanței de apel indicat de apărare și prevăzut art.427 alin.(1) pct.8) Cod de procedură penală, care stipulează că hotărârea instanței de apel conține o eroare de drept atunci când nu au fost întrunite elementele infracțiunii Colegiul penal conchide că, raportând respectiva normă la situația în cauză, acest temei nu și-au găsit confirmare, nefiind stabilită presupusa eroare de drept invocată de recurent. Or, prezența în acțiunile inculpatului atât a elementelor care caracterizează latura obiectivă a infracțiunii imputate, cât și a celor care caracterizează latura subiectivă a acestei infracțiuni, a fost dovedită prin materialele cauzei acumulate în cadrul urmăririi penale și examinate în cadrul ședințelor judecătorești. Astfel, se constată că, în cauză s-au stabilit toate elementele componente ale infracțiunilor imputate inculpatului, inclusiv vinovăția acestuia, după cum rezultă din decizia instanței de apel, care s-a pronunțat asupra circumstanțelor de fapt și și-a motivat concluziile prin cumulul de probe pertinente și concludente, administrate pe parcursul judecării cauzei și ulterior apreciate în conformitate cu prevederile art.101 Cod de procedură penală, în mod obiectiv.

6.4. Cu privire la invocările recurentului precum că, relațiile între inculpatul Trohin Ion și partea vătămată Ghimp Serghei sunt de natură civile.

La acest aspect, instanța de recurs reține că, în cererea de recurs, apărarea în premieră, invocă critici nediscutate până acum la celelalte etape de judecare a cauzei, ceea ce raportându-se la art. 427 alin. (2) Cod de procedură penală, este inadmisibil. Una din regulile de bază de care se ghidează instanța de recurs la preluarea spre examinare a cerințelor recurenților, este discutarea acestora la etapele anterioare de examinare a cauzei. Or, temeiurile menționate la alin. (1) din art. 427 Cod de

procedură penală pot fi invocate în recurs doar în cazul în care au fost invocate în apel sau încălcarea a avut loc în instanța de apel, în speță, nici prima condiție, nici cea de a doua nu este incidentă. Mai mult ca atât, argumentele apărării privind nemotivarea hotărârii instanței de apel sunt nefondate, deoarece instanța de apel și-a motivat multiaspectual soluția de respingere a apelului, deși acesta nu conține argumente esențiale de critică a sentinței de condamnare a inculpatului. În prezenta speță instanța de apel nu a adoptat o soluție nouă, dar a menținut sentința de condamnare, argumentând eficient soluția privind lipsa relațiilor civile între inculpatul Trohin Ion și partea vătămată Ghimp Serghei, deși acest argument nu a fost invocat în apel.

În baza celor expuse, Colegiul penal conchide, că în cauza dată nu au fost admise erorile de drept la care face referire recurentul și nu sânt temeiuri de casare a soluției adoptate.

În cele din urmă, Colegiul penal, consideră că nu este incident în speță cazul de casare invocat de către avocatul Vârlan Octavian în numele inculpatului Trohin Ion, ce ar servi drept temei de implicare a instanței de recurs, în sensul casării deciziei contestate.

Din considerentele expuse, Colegiul penal apreciază, că argumentele invocate de recurent sânt nefondate, ceea ce impune concluzia privind inadmisibilitatea recursului ordinar declarat, ca fiind vădit neîntemeiat.

7. În conformitate cu prevederile art.432 alin.(2) pct.4) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

DECIDE:

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de către avocatul Vârlan Octavian în numele inculpatului Trohin Ion, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 16 februarie 2021, în cauza penală privindu-l pe **Trohin Ion XXXX**, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată pronunțată integral la data de 24 iunie 2021.

Președinte

Toma Nadejda

Judecători

Cobzac Elena

Timofti Vladimir